

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15

гр. София , 26.03.2021 г.

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на двадесет и шести март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: полк. ДИМИТЪР А. ФИКИИН

Членове: полк. СВИЛЕН Р.

АЛЕКСАНДРОВ

полк. РУМЕН Л. ПЕТКОВ

като разгледа докладваното от полк. ДИМИТЪР А. ФИКИИН Въззивно частно наказателно дело № 20216000600013 по описа за 2021 година

при секретар Веселина Христова и при участието на прокуророрите полковник Елин Алексов и подп. Адалберт Живков, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 7 от НПК.

С Определение № 10/22.03.2021 година по ЧНД № 99/2021 г., състав на Софийския военен съд е взел мярка за неотклонение „Задържане под стража” на обвиняемия по ДП № ..... г. по описа на ВОП – София, ... Д. Н. В., на длъжност ....., с ЕГН *****, привлечен към наказателна отговорност за извършване на престъпления по чл. 109, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и по чл. 104, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

В занустановения срок срещу постановеното определение е постъпила жалба от адв. Д. С. С., от САК - служебен защитник на обвиняемия подп. Д. Н. В.. В жалбата се сочат доводи за допуснати процесуални нарушения, водещи до ограничаване правото на защита на обвиняемия. Излагат се съображения, че в постановлението за привличане на обвиняем не е спазено изискването за посочване на необходимата съставомерност на деянията на обвиняемия, които не били описани по време, място и начин на извършване, поради което била невъзможна индивидуализацията на конкретно

извършените престъпления от обвиняемото лице. Общото изписване на диспозитива не позволявало на обвиняемия в пълнота да разбере за какво в действителност е привлечен към наказателна отговорност.

Прави се и възражението, че в гласните доказателствени средства, на които основният съд се е позовал в подкрепа на извода за наличие на обосновано предположение за съпричастност на обвиняемия към престъпленията, за които е бил привлечен, не се излагат факти, а се правят заключения относно взаимоотношенията на обв. В. с обв. И., поради това не била приложима и законовата презумпция по чл. 63, ал. 2, т. 3 НПК за реална опасност обвиняемият да се укрие или да извърши друго престъпление. Наложена забрана на В. да напуска пределите на страната правела на практика невъзможно укриването му от наказателно преследване.

Иска се обжалваното определение да бъде отменено по изложените в жалбата доводи и да се постанови ново, с което мярката за неотклонение спрямо Д. Н. В. от „задържане под стража“ да се измени в по-лека такава, или да се откаже вземането на такава спрямо него.

В съдебно заседание жалбата се поддържа на същите основания.

Представителите на прокуратурата изразяват становище, че атакуваното определение е правилно и законосъобразно и същото следва да бъде потвърдено.

Военно-апелативния съд, като взе предвид изложените от страните доводи, материалите от досъдебното производство и обжалвания първоинстанционен съдебен акт, намира за установено следното:

Жалбата е допустима като подадена от лице, което има право на жалба, в законоустановения 3-дневен срок, чрез съда, който е постановил първоинстанционния съдебен акт.

Във Военно-окръжна прокуратура – София на 15.03.20.. г. е било образувано ДП № ..... г. по реда на чл. 212, ал. 1 НПК.

С постановление за привличане като обвиняем от .... 20.. г. на ... В. е било предявено обвинение за това, че:

1. В периода от ..... до ....., на територията на Република България, ... В.

членувал в група, ръководена от ... И. П. И., с членове - Д. Т. Г., Г. В. П.И., Л. Б. М. и П. Д. П., като групата си поставя за цел да извършва престъпления по глава Първа от Особената част на НК – престъпление по чл. 109, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

2. На неустановени дати, в периода от ..... до ....., ... В., в съучастие като съизвършител с ... И. П. И., П. Д. П., Д. Т. Г., Г. В. П.И. и Л. Б. М., на територията на Република България, събирал с цел да издаде на чужда държава информация, представляваща д. т. – престъпление по чл. 104, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

С определение № 10/22.03.2021 година, по ЧНД № 99/2021 г., състав на Софийския военен съд е взел мярка за неотклонение „Задържане под стража” на обвиняемия ... В..

За да мотивира вземането на най-тежката мярка за неотклонение, първоинстанционният съд е посочил доказателствената основа, въз основа на която е направил извод за наличие на обосновано предположение, че ... В. е съпричастен към престъпленията, за които е обвинен. В процесния случай прокуратурата е ангажирала достатъчно доказателства, които дават основание да се направи този извод. Съдът се е позовал на свидетелските показания на свидетелите Р. Г. и Б. Р., на обясненията на обв. Г., включително и тези, дадени пред съдия, на изготвените ВДС в резултат на използваните СРС, както и на протокола за претърсване и изземване на предмети от жилището на обв. И., за които е приел, че го свързват с обвиняемия В..

Настоящият състав споделя изводите на първоинстанционния съд, като счита, че въпреки първоначалния и ранен етап на разследването, от събраните до момента доказателства се създава убеждението за наличието на обосновано предположение за съпричастност на обвиняемият В. в инкриминираните деяния, необходимо съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 НПК за целите на производството по произнасяне по мярката за неотклонение.

Въззивната инстанция споделя изцяло и извода на решавания съд, че е налице и втората предпоставка по чл. 63, ал. 1 НПК, а именно - реална опасност обвиняемият да се укрие и да извърши друго престъпление при определяне на по-лека мярка за неотклонение от „задържане под стража“. На

първо място от материалите по делото е видно, че ... В. е привлечен като обвиняем за престъпление, за което се предвижда наказание не по-малко от 10 години лишаване от свобода и друго по-тежко наказание. Към този момент по делото не са налице доказателства, които да правят неприложима законовата презумпция по чл. 63, ал. 1, т. 2 от НПК, възприета от законодателя относно наличието на тази опасност. Правилно първоинстанционният съд е приел, че в конкретния случай опасността обвиняемият да се укрие е налице и поради обстоятелството, че се касае за група от лица, които са действали в условията на конспиративност, имащи богат опит в този вид дейност, притежаващи познания, умения и тактическа подготовка при опасност от разкриване и на които са били давани указания за унищожаване на веществени доказателства при опасност от задържане. Високото му служебно положение и естеството на информацията, до която в това му качество е имал достъп сочат за деяния, с висока степен на обществена опасност.

С оглед иззетите при извършените претърсвания вещи, в които е вероятно да се съхранява уличаваща го информация, е възможно при изменение на мярката за неотклонение в по-лека такава обв. В. да извърши и друго престъпление, целящо да прикрие или укрие доказателства от значение за предмета на делото. Тежестта на обвинението обуславя също така и опасността обвиняемият да въздейства на свидетелите по делото и да влияе на хода му, тъй като към настоящия момент все още не са извършени всички възможни първоначални и неотложни следствени действия. Въпреки ранния етап на производството, разследващите не могат да бъдат упрекнати в бездействие или в липса на ритмичност и последователност на извършените от тях действия, поради което и задържането на обв. В. не може да бъде характеризирано като самоцелно.

Настоящият състав намира, че в случая следва да бъде даден приоритет на обществената и национална сигурност, които биха могли да бъдат гарантирани единствено с най-тежката мярка за неотклонение „задържане под стража“, предвид високата обществена опасност на деянията и продължителността на тяхното извършване.

Неоснователни са възраженията на защитата на обв. В., че постановлението му за привличане като обвиняем страдало от изложените в

жалбата пороци. От същото е видно, че е посочено деянието, за което лицето е привлечено като обвиняем, индивидуализирано е по време и място на извършване и му е била дадена съответната правна квалификация. Неоснователни са и възраженията, че гласните доказателствени средства, на които се е позовал първоинстанционният съд, не допринасяли за изясняване на обективната истина. Същите изясняват обстоятелства, касаещи връзката на обвиняемия В. с обвиняемия И..

Не на последно място въззивната инстанция съобрази и обстоятелството, че по делото предстои извършването на още процесуално-следствени действия, назначени са множество експертизи, по които се очакват заключения и предстои извършването на още процесуално-следствени действия, включително и с участието на обвиняемия.

Ето защо Военно-апелативният съд намира, че на този етап от процеса целите на чл. 57 НПК могат да бъдат постигнати единствено с взетата най-тежката мярка за неотклонение, а именно "задържане под стража". Въззивната инстанция приема, че същата отговаря на степента на обществената опасност на деянията и дееца и е съобразена с доказателствата срещу него, със здравословното му състояние и семейното му положение, възрастта му и другите данни за неговата личност.

Предвид гореизложените съображения обжалваното определение следва да бъде потвърдено, а жалбата оставена без уважение.

По изложените съображения и на основание чл. 64 ал. 8 от НПК Военно-апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 10/22.03.2021 година, по ЧНД № 99/2021 г., по описа на Софийския военен съд, с което на обвиняемия по ДП № ..... г. по описа на ВОП – София ... **Д. Н. В.**, с ЕГН *****, е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____